

De Stichting Vrede voor Palestina ondersteunt projecten voor kansarme Palestijnse kinderen. Omdat de huidige generatie niet in staat blijkt om vrede te bewerkstelligen, heeft de Stichting de hoop op de jeugd gevestigd. Ze richt zich daarbij op steun aan (buitenschoolse) activiteiten die verbindend kunnen werken tussen volkeren: taal, muziek & cultuur en sport. Kinderen krijgen daardoor meer een gevoel van eigenwaarde en vrede in zichzelf. Hopelijk brengt dat vrede in het Palestijns-Israëliësch conflict dichterbij.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Nieuwsbrief

December 2011

Jeruzalem via Keulen Duitsland

Verslag van Nabil Sahhar

Het is woensdagochtend en ik zit op de internationale trein met de Gemeentelijke Deventer delegatie op weg naar Keulen. Wij zijn op weg naar het Cologne Mayors' Conference: "Euro – Middle East City – to – City – Cooperation". Een conferentie waar het doel is lokale bestuurders bij elkaar te brengen en samenwerking op gang te brengen. Het is de bedoeling om vooroordelen en barrières tussen mensen in het Midden Oosten weg te nemen en te gaan bouwen aan samenwerking en wederzijds vertrouwen. Zo lees ik het doel van de conferentie waar ik binnen enkele uren aan zal deelnemen en de hoop die er op gevestigd is ontroerd me. Het is de hoop van de ontmoeting tussen Israëliëse en Palestijnse burgemeesters.

Ik duik verder in de papieren en lees verder. Wat mijn aandacht trekt, is de manier waarop de conferentie is opgezet. Ter inspiratie voor de burgemeesters is enkele dagen voor de conferentie een ontmoeting gepland tussen Israëlische en Palestijnse jongeren, genoemd het "Youth Forum". Het doel ervan is dat de jeugd hun conclusies en adviezen overbrengen aan de burgemeesters die de conferentie zullen volgen.

In het conflict waar blijkt dat volwassenen hun rol uitgespeeld hebben, verhard zijn in hun manier van denken, te weinig creatieve ideeën en oplossingen hebben, en waar de oude methoden gefaald hebben, zoekt men naar inspiratie bij de jeugd. De moderne mens, die historie aan het schrijven is in de gehele Arabische wereld, de jeugd die als de leider van de toekomst wordt erkend, die wordt gezien en gewaardeerd! Hen wordt gevraagd om hun bijdragen voor de oplossing van het Palestijnse Israëlische conflict te geven. Dat vind ik mooi.

Hulp vragen bij de jeugd maakt deze conferentie uniek, maar het is geen "nova" voor onze Stichting Vrede voor Palestina. Wij hebben immers al onze aandacht gericht naar de jeugd. Wij deden het al, wij doen het nog. Investeren in de jeugd, is bouwen aan de toekomst. Dat is onze overtuiging.

Voordat ik in Keulen arriveer, voel ik al dat het doel bereikt gaat worden. Men richt zich tot de jeugd. Het succes van de conferentie is al geboekt. De investering in de jeugd is al een feit.

Keulen

Het begint met een presentatie van de jongeren over hun conclusies. Duitse, Israëlische en Palestijnse jongeren presenteerden ieder op hun buurt hun aanbevelingen. "Wat ons verenigt, is onze wil om een verandering van de huidige realiteit in een nieuwe realiteit te realiseren". Met deze woorden riepen alle drie de delegaties hun oproep tot verandering op. Ze hebben een nieuwe kijk op het conflict die bepaald wordt door hun vrije manier van denken en hun vele contacten via de Social Media. De Social Media kennen immers geen grenzen en de problemen van de jeugd kennen geen nationaliteiten. Zij denken ruim en vrij en roepen op tot de vrijheid en mobiliteit van de Palestijnen.

De jeugd roept op tot meer ontmoetingen op meer plaatsen met de hoop dat de dag komt waarop beide volkeren elkaar ontmoeten op eigen grond. Waar het niet meer nodig is om een derde partij als bemiddelaar op te laten treden, maar de eigen kracht in te zetten om hun toekomst te vormen. Samen op één stuk land waar beiden vreedzaam naast elkaar leven!

Jeruzalem - Al Khader

Met mijn handbagage, mijn vernieuwde glanzende Nederlandse paspoort, met de echo van de woorden van hoop uit Keulen arriveer ik bij de paspoortbalie op het Ben Gurion vliegveld in Jeruzalem. De man achter de balie neemt zijn tijd, checkt op de computer, zegt niets, belt met collega's, staat op en stuurt de passagiers die ook in de rij stonden te wachten weg naar een andere balie. Geen goed teken...

Ik zeg tegen mezelf dat het nog lang gaat duren. Op een gegeven moment verlaat hij zijn post, niets tegen me zeggend, komt terug en neemt mij mee naar een kamer ernaast. Hij instrueert me in een wachtruimte te gaan zitten. Van uitleg geen sprake... Een VIP behandeling had ik niet gewild, maar dit is het andere uiterste. Niemand vraagt wat, niemand zegt wat, mensen in uniform komen en gaan en de tijd tikt rustig door. Een sms naar mijn broer die buiten zat te wachten met de woorden: "VIP TREATMENT" kan hem geruststellen dat ik in goede handen ben. Na een uur en vijftig minuten komt er iemand en overhandigt mij mijn paspoort. Ik kon verder mijn geboorteland in...

Mijn eerste dag besteed ik met mijn vader die in oktober 85 is geworden en het is hoog tijd een tijdje met hem door te brengen. Op het terras in de zon geniet ik van zijn wijze woorden en levenservaring. Ondanks mijn leeftijd, mist hij geen kans om mij advies te geven over opvoeding, kijk op het leven en de vraag of ik nog naar de kerk ga met mijn gezin in Den Ham. Hij mist geen zondag. Hij neemt iedere zondag plaats in de kerk en hij verwacht dat ook van mij. Ik luister respectvol naar hem, knik ik met mijn hoofd, geef een glimlach maar geen weerwoord. Hij begrijpt dat ik uit beleefdheid niet reageer, kijkt naar mij en verandert van gesprek.

Al Khader

Het is Zaterdag. De dag waarop ik samen met Bishara, mijn broer die de financiële verantwoording controleert voor onze Stichting, via Bethlehem naar Al Khader ga. We bezoeken de AL Mustaqbal School die we steunden met het Summercap en de bijdrage aan het schoolgeld. Men verwacht ons en Amal, de directrice, is onze gastvrouw. Zij heeft alles goed op een rij, is betrokken en zeer geliefd bij iedereen. Na een kort gesprek met haar en het overhandigen van de envelop van 3000 euro voor het schoolgeld van 15 families, gingen we naar een kamer waar 13 moeders zaten. Zij wachtten al nerveus op ons.

Het waren de moeders die het schoolgeld moeilijk kunnen betalen. Zij wilden ons ontmoeten om ons te bedanken. Door Amal werden we geïntroduceerd en daarna nam ik het woord. Ik heb al jullie groeten overgebracht. Want naast het geld geven, is de mens, het verhaal, de reden waarom men doet wat men doet. Stroef en verlegen begon het gesprek, maar al snel moest ik soms het woord geven aan een andere moeder die nog geen kans gehad om haar woordje te doen over haar kind. Enthousiasme, dankbaarheid en - ondanks de problemen - kracht straalden de moeders uit. Zij gaan ervoor om hun gezin volop te steunen!

Na een foto met de dames gaan we verder het schooltje in. We gaan samen met de directie van klas naar klas. We zien de kinderen, zingend, schrijvend, lachend en enthousiast. Zij zijn allemaal nieuwsgierig naar ons, sommigen zijn verlegen en anderen meer brutaal. Maar zij zijn allemaal, ondanks hun beperkingen en handicap, vrolijk en gelukkig. Het is echt ontroerend om te zien dat deze jongeren met onze steun een waardige plek krijgen in de maatschappij.

Nieuwsbrief December 2011

Wij nemen foto's, veel foto's, maken korte praatjes met de docenten en de leerlingen. We hebben een goede indruk van het geheel. Het is indrukwekkend dat met hun beperkte middelen, zij toch in staat zijn om te geven en te doen wat we gezien hebben. De schooltafels van verschillende kleuren en maten zijn blijkbaar verzameld van hier een daar, geen tafel is als een ander, de stoelen verschillen van hoogtes, wat mij snel deed denken aan de vele kringloops die ik vaak bezoek in Nederland.

Amal vertelt ons als laatste hoe moeilijk ze het hebben. Het laatst ontvangen salaris is dat van de maand juli. De leraren komen nog, elke dag, en alles loopt alsof er niets aan de hand is. Zij hebben het geduld van onze kamelen die zonder water in de woestijn doorlopen, stap voor stap tot de oase. Wij hebben in dit schooltje de oase beproefd, wij gaan weg met de beste indrukken en de wens om hen verder te willen steunen zodat de utopische oase een bruisende, realistische oase wordt.

Al Tala'e

Wij gaan verder naar ons tweede project, de kunsthoek. Door het plotseling overlijden van een jong familielid van de directeur gaat ons geplande bezoek niet door. Daar waar de gemeenschap zo met elkaar verbonden is, iedereen familie van elkaar is, daar waar het collectieve boven het individualisme gaat, is het verlies van een individu een collectief verlies en valt het stadje in rouw.

Omdat ik het product ben van een collectieve maatschappij toon ik snel alle begrip. Nu, na vijftwintig jaar in Nederland, voel ik mee een individu met mijn rechten en plichten, maar zodra ik terug ben, verval ik in het oude patroon van de gemeenschap. Je wordt geleefd door familie en vrienden die je allemaal willen zien en je willen uitnodigen om te komen eten. Bij vertrek wensen ze je goede reis en komen ze echt afscheid nemen.

De tijd tussen komst en afscheid lijkt heel kort en het vertrek is een feit. Ik neem afscheid. Afscheid van familie en vrienden. Zij blijven achter de muur terwijl ik er

doorheen mag, reizend door check-points en wegversperringen. Op weg terug naar mijn nieuwe land, waar onze drie jongens geboren zijn, naar de vrijheid die ik niet missen kan. Het verscheurt me dat ik deze privileges hier krijg, maar dat ze mijn mensen daar niet gegund worden. Zelfs niet door een democratische gekozen Wilders, die tegen de komst van de veel verwachte Palestijnse staat is.

Ik laat mijn volk met hun dagelijkse pijn en verdriet alleen. Mijn vader zei: "als ze ons maar een klein beetje trots laten!". Ook dat beetje is te veel gevraagd. Ondanks de onderdrukking - of misschien dankzij die onderdrukking - bereidt men zich voor op het Grote Feest. Het feest van de komst van de Kerstviering. De voorbereidingen in Bethlehem zijn in volle gang: kerstbomen, gekleurde lichten in het donker, kerstmuziek, allemaal getuigen van de wil dit feest te vieren. Als je even vergeet dat het bezet gebied is, dan denk je: "wat een pracht plek om er bij te zijn". Daar waar Jezus was geboren, wordt nog steeds deze geboortedag gevierd.

Wensen

Ik wil bij deze van de gelegenheid gebruik maken om jullie allen mijn beste wensen te geven voor de feestdagen. Moge het zo zijn dat het Nieuwe Jaar 2012 een teken van vreugde, een teken van hoop, hoop voor Vrede met zich mee brengt, voor zowel het Israëliische als het Palestijnse volk.

Ik roep ieder op tot steun. Wij zijn een kleine groep met een grote overtuiging die alleen geuit kan worden met jullie gulle bijdragen en hulp. Wij vragen jullie ons te helpen met het helpen. Help ons verder Vrede te brengen in de harten van Palestijnse kinderen in Al Khader, regio Bethlehem.

Stichting
**Vrede voor
Palestina**

Postadres

Postbus 658, 7400 AR Deventer

Telefoon

Mathilde Spaapen: (0570) 61 79 20

Bankrekening

Nabil Sahhar: 06 - 46 25 49 38 of (0546) 67 32 95

e-mail

60.37.797 t.n.v. Stichting Vrede voor Palestina te Deventer
info@stichtingvredevoorpalestina.nl

*Uw giften zijn meer dan welkom op
bankrekening 60.37.797 en blijven
aftrekbaar voor de belasting;
onze Stichting is ANBI-erkend.*

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!

**Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen,
laat het ons ook weten!**